

MARTIN KOLEK

Praesargilium

Kníha vyvolených II.

ISBN 978-80-89515-33-2

VYDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

O B S A H

Úvod.....	2
I. diel: - Kniha a pentagram.....	6
II. Diel: - Sila liečiť- hlava dlane.....	62
III. diel: - Čítanie myšlienok – hlava mozgu	98
Záver.....	135

Praesagium

Kniha vyvolených I.

ISBN 978-80-560-0043-4

Úvod

Nepál je krajina veľkých extrémov. Sú tu najvyššie hory na svete, vrátane vrcholu Sagarmatha vypínajúci sa nad obývanými údoliami a zalesnenými nížinami. Všade vládne kúzlo, či už na vrcholoch hôr, terasovitých hrebeňoch, v rušných mestách aj v kludných riekach, v lesoch plných divokej zveri, kvetov a vtáčieho spevu. Prapôvodná história, náboženstvo, kultúra a tradícia vyvoláva množstvo legiend a mýtov vychádzajúcich z Himalájí. V dávnych dobách to bola tajomná oblasť svätých mudrcov, ktorí prišli z ďalekých končín, aby našli večný mier a božie požehnanie. Himaláje skrývajú množstvo chrámov, kláštorov a posvätných jazier v divokých a odľahlých častiach regiónov. Zdalo by sa, že v tejto zemi zbožnosti sa čas zastavil na celé storočia. Nepál je jedinečným miestom pre všetkých vyznávačov Budhizmu, pretože je rodiskom veľkého Budhu, apoštola mieru a odpustenia.

Ktorý milovník hôr by nechcel raz navštíviť krajinu pod majestátnymi štítmí Himaláji? Krajinu, kde ne jeden človek našiel seba samého a objavil pravé hodnoty života, kde v bezprostrednom susedstve a mieri nažívajú odlišné náboženské kultúry? Nepál však okrem dramatickej horskej scenérie ponúka oveľa viac. A o tejto scenérii a histórii krajiny by vedel rozprávať aj jeden cestopisec z Bulharska. Volal sa Marcus Merick.

Písal sa rok 1782

Za nábožensky tolerantných Mallov sa v Nepáli spojil hinduizmus s budhizmom na dnešnú ťažko rozlíšiteľnú podobu. Zem sa rozdelila na mnoho nezávislých štátov, v káthmanduskom údolí vyrástli tri slobodné kráľovské mestá: Káthmandu, Patan a Bhaktapúr. Káthmanduské údolie zjednotil až v roku 1372 maltský vládca Džajasthítí.

V neskorších rokoch narastala moc susednej kráľovskej dynastie Šáhov z ríše Gorkha. Ich vládca Prithví Narájan ovládol v roku 1768 káthmanduské údolie a presunul svoje sídlo do Káthmandu. Na krátko zjednotenú nepálsku ríšu napadli koncom 18. storočia Číňania, ktorým potom musel Nepál platiť až do roku 1912 výkupné.

V tom čase v jednom chráme pôsobil aj mladý mních Marcius ako kronikár. Dlhé roky opisoval tajne pod dohľadom otca Patriusa knihu, ktorá by osvietila ducha i telo vyvoleného. Vyvolený, ktorý by vlastnil knihu vedomia, mal len jednu úlohu: využiť schopnosti seba samého a tým ubrániť nezávislosť Nepálu, ktorú neustálymi vpádmi a vojnami obsadzovali a drancovali cudzie, susediace dynastie. Otec Patrius vedel, že ku knihe bude ľahký prístup zo strany nepriateľa, tak v jednej zo svojich komnát dotvoril ich dielo a vložil pomocou bielej mágie do knihy vedomia pentagram, ktorý dával nadprirodzenú moc tomuto celku. Knihu vedomia mal mladý mních Marcius schovať, aby sa nedostala do nesprávnych rúk a o pentagram sa postaral sám otec Patrius. Mních si dal záležať na skrýši, lebo až do dnešných čias kniha nevidela svetlo sveta. Pentagram vytvorený otcom Patriusom sa našiel pri nedávnych vykopávkach, no archeológovia netušili, čo tento pentagram v sebe skrýva za tajomstvo a že sa vôbec skladá z dvoch. Otec Patrius dobre ovládal vlastnosti päť cípej hviezdy vpísanej do kruhu. Mala mnoho významov v rozličných interpretáciách. Jeden z najčastejších opisov vysvetľuje štyri živly: zem, vzduch, voda, oheň, nad ktorými dozerá duch. Keď sa využíva v rituáloch, väčšinou je nakreslený pierkom, mečom alebo Athame do vzduchu. Ako ochranný symbol sa nosieva aj na príveskoch a pod. Má viacero využití pri mágii a meditácii, pri objavovaní vlastného vnútra.

Otec Patrius ho označoval tiež ako kľúč do kráľovstva nebeského, lebo znamenal pre neho inšpiráciu a dokonalosť. Vo svojom podvedomí ho uznával ako amulet, uchovávajúci zdravie a chrániaci pred duchmi zla.

Bol symbolom chápanosti, múdrosti a vzdelania. Každý cíp mal predstavovať jednu cnosť: veľkodušnosť, dobrotu, zdržanlivosť, láskavosť a piete. Knihu vedomia a pentagram oddelil ale z oveľa vážnejšieho dôvodu. Ten dôvod bol fakt, že obrátený pentagram je symbolom čiernej mágie a satanizmu. Tri hroty obrátené nadol a dva nahor, často umiestnený v uzavretom kruhu. Podľa interpretácie satanistov zostupujúce hroty symbolizujú pád a poníženie. Všeobecne sa kniha spolu s pentagramom nazýva baphomet. Reprezentuje existenciu satana. Baphomet bol vraj používaný už templármi ako znázornenie satana.

Marcus Merick na to prišiel. Vylúštil tajomstvo knihy a pentagramu, a preto sa musel stiahnuť niekam do úzadia, kde by ho to tajomstvo neohrozovalo...

I. diel: - Kniha a pentagram

„Utekaj Lukas, utekaj!!!“ - Kričal na neho Andrej. Lukas sa obzrel, chcel sa vrátiť pre neho a pomôcť mu uniknúť z pazúrov prenasledovateľov, ale strach bol silnejší. Nohy mal ako z olova. Boli tak ťažké, že mal pocit, akoby boli práve zaliate do betónu. Čím viac sa snažil, tým viac boli ťažšie. Zalial ho studený pot, ktorý mu stekal po jeho vystrašenej tvári. Bude vôbec vedieť žiť s myšlienkou, že nechal najlepšieho priateľa napospas osudu? Nie! Vráti sa a pomôže mu, aj keby ho to malo stáť život! Nikdy by si neodpustil, ak by tak zbabelo ušiel a jeho tam nechal tým zamaskovaným, čudne odetým protivníkom. Otočil sa o 180 stupňov a rozbehol sa späť k Andrejovi.

„Uteč Lukas, nechaj ma tak, aj tak sa nič odo mňa nedozvedia, uteč!“ - kričal, ale Lukas bol pevne rozhodnutý. Bol rozhodnutý vrátiť sa pre priateľa, ktorý mu už toľko krát zachránil život. Blížil sa k dvom protivníkom a v hlave nemal žiaden plán, ako ich zneškodniť. Bez hlavo a bez rozmyslu sa na nich rútil. Teraz už ale nemal nohy ako z olova, teraz sa pohyboval až prekvapivo ľahko, ako by sa vzduchom priam vznášal. Preskočiť vyšší múrik, ktorý ho delil od Andreja, mu netvoril žiadnu prekážku.

S ľahkosťou ho preskočil a zastavil sa priamo zoči-voči tým podivným postavám. Boli tak divne oblečení, akoby boli z iného sveta.

Ich plášť sa nepodobal ničomu, čo Lukas mohol pred tým vidieť. Aj farba bola akási čudná. S takým hnedým, možno priesvitným nádychom sa to podobalo skôr akejsi clone, čo zahaľuje ich tvár a aj telo. Vedel, že sa musí postaviť nepriateľovi ale v hlave mal stále ten záhadný pentagram, ktorý držal v ruke a ktorý mal prečudesný tvar. Nebola to pravidelná päť cípa hviezda v kruhu. Skôr to bol nepravidelný tvar, ktorý mal síce päť cípov, ale každý bol inak poukladaný a každý z toho cípu mal na konci čosi, čo sa podobalo hlave. Každá z tých hláv mala iný charakter grimasy, akoby vyjadrovala myšlienku, pocit alebo vlastnosť. Prečo o ten pentagram tak bojujú? Čo pre nich vlastne znamená? Aké tajomstvo skrýva v sebe každá tá hlava? Lukas sa nemienil teraz pohrávať s touto myšlienkou. Potreboval pomôcť priateľovi a to bolo pre neho hlavné! Na pentagram bude mať ešte dosť času.

„Andrej!“ - zreval Lukas tak silno, až sa obe postavy obrátili tvárou k nemu a Andrejove telo padlo na zem až to zadunelo.

„Chceli ste predsa mňa a pentagram!“ - reval stále Lukas, ako len vládol na postavy, ktoré boli vyššie aspoň o hlavu od neho. Mocná ruka ho zdrapila pod krkom a bez známok námahy ho začal protivník pomaly dvíhať od zeme. Lukas pri tom pevne držal pentagram vo svojej dlani. Nevedel sa ani nadýchnuť, taký silný bol stisk neznámeho.

Nevládal dýchať a už ani nepočul, ako ho Andrej volá. Zavrel oči a čakal na svoje posledné vydýchnutie. Čakal, kedy to skončí. Začul len slabé zvonenie, ktoré priberalo na intenzite, až bolo také hlasné, že Lukas otvoril oči. Vyskočil z postele na rovné nohy a pri tom sa snažil nadýchnuť sa, nabrat' čo najviac kyslíku do svojich pľúc. Zvonenie bolo už silné a nepríjemné. Po chvíli si uvedomil, že to zvoní budík na jeho nočnom stolíku. „To bol len sen, len ďalší hlúpy sen!“ - vydýchol si Lukas a vypoľ ten najnepríjemnejší zvuk, aký poznal. Čapol po budíku a v izbe nastalo ticho.

„Čo to má, do pekla, znamenať s tými hlúpymi snami? Za každým to isté! Každý boží deň sa mi sníva o tom pentagrame, akoby mal pre mňa význam?!?“ Hundral si Lukas popod nos a ako náhle sa ocitol v kuchyni a nabral si vodu do kanvice na kávu, už nevedel nič, čo sa pentagramu a jeho podivných prenasledovateľov týkalo. Už sa chcel sústrediť len na dnešný deň, ktorý sa podobal aj tým predošlým a aj tým pred tými predošlými. Stále to bolo rovnaké, nič sa nemenilo, bolo to ako manželský stereotyp. Ráno sa zobudí spotený od naháňačky, urobí si kávu, pravidelnú očistu tela a vyjde na ulicu, ktorá sa samozrejme tiež nemení. A nemení sa ani predavač v novinovom stánku oproti cez ulicu, ktorý sa s tým najhorším úškrnom zdravý tým istým kupujúcim, čo sa chcú dozvedieť niečo nové zo sveta z dennej tlače. Nedozvedia sa nič!

Stále je to rovnaké, nič sa ani tu ani vo svete nedeje, aby to stálo za to si tie jeho noviny kúpiť!

Lukas sa zhlboka nadýchol a v duchu vyslovil vetu, ktorá ho stále naštartuje do nového, z rána ešte stále chladného dňa.

„Človek ktorý je sám, má neobmedzené možnosti slobody...“ Nikým a ničím nespútaný má omnoho širšie spektrum ponúk od života ako ten, čo je viazaný na niekoho alebo na niečo. Lukas bol toho príkladom. Bol to mladý muž, ktorý sa nemienil viazať na nikoho, kto by mu tú jeho slobodu obmedzoval. Vyročil rázne po ulici nechávajúc za sebou myšlienky snov, naháňačiek a záhad.

Prešiel cez cestu na druhú stranu a zamieril na neďalekú zastávku mestskej dopravy. Od jeho činžiaku to nemal ani tak ďaleko, čo mu vyhovovalo. Autobus pravidelnej linky ho ešte nesklamal, lebo sa do práce stále dostal načas. Lukas pracoval v historickej knižnici na konci mesta ako knihovník. V jeho náplni práce bolo azda len prepožičiavať knižné tituly čitateľom, a potom už vlastne nič. Celú pracovnú dobu sa už len ponevieval medzi radami políc, ktoré siahali až k stropu tejto historickej budovy. Police vyplňali knižné zväzky aj niekoľko sto rokov staré, na ktoré mal dávať obzvlášť pozor, komu to prepožičiava, lebo čím staršia kniha, tým väčšia historická hodnota.

Lukas na konci mesta vystupoval z autobusu sám. Na jeho zastávke ešte nikto nevystúpil s ním. Automatické dvere autobusu sa zatvorili súčasne so zvonením a Lukas sa už len obzrel za odchádzajúcim autobusom, ktorý za sebou nechával iba čierny kúdol nekvalitne spálenej nafty.

Pozrel sa na svoje hodinky, ktoré mu napovedali, že je v práci opäť načas. Podišiel k bráničke a odomkol starý zámok. Bráničku už nechal dokorán otvorenú. Spoza vyššieho kríku, ktorý míňal, sa mu začala vynárať historická, trochu schátralá budova knižnice. Prešiel po neupravovanom chodníku na priestranstvo, kde ho obklopovalo množstvo zelene. Všetko prerastené, neupravené. Tol'ko krát sa pohrával s myšlienkou, že tú záhradu, ktorej sa teraz tak nedalo hovoriť upraví, ale ako záhradník s tým nemal žiadne skúsenosti.

Zastavil sa pred budovou na ktorú sa so zdvihnutou hlavou zadíval. Od dverí ho delilo už len pár schodov. Chytil veľkú kľučku na starých dverách, na ktoré sa už podpísal čas a odomkol zámok. S prenikavým vŕzganím ich otvoril a vošiel do vnútra. Závan vône, ktorý ho s pravidelnosťou privítal, sa nedal ničím zameniť. Sladká vôňa kníh prenikavo poštekli jeho čuchový orgán. Podišiel k stolu na začiatku veľkej haly a odložil si svoje veci na vešiak za závesom. Z pravej strany kartotéky, ktorá vyčleňovala jeho pracovný priestor, povyberal karty prepožičaných kníh a poukladal ich na stôl. Potom si sadol a čakal na prvých čitateľov.

Historické knižnice, do ktorých zapadá aj táto, obsahujú nepreberné množstvo zaujímavých diel. V archívoch existuje množstvo mestských kroník, pretože od vzniku stredovekých miest, existovali aj mestskí pisári, ktorí okrem samotných úradných kníh viedli aj mestské kroniky. Prírodné katastrofy, vojny a napokon aj vzťah ľudí k histórii.

To všetko sa čitateľ mohol dozvedieť zo zväzkov týchto mimoriadne cenných historických prameňov. A tu tie zachované veľmi úspešne pomáhajú skladať mozaiku poznania minulosti. Lukas si otvoril nedočítanú knihu a začal v nej listovať, kde včera skončil. Bola to kniha od neznámeho autora, ale na pointu diela bol prekvapivo zvedavý, lebo sa odvíjala s mnohými otáznikmi k deju. V zápale čítania ho vyrušil pozdrav.

„Dobre ráno, pán Valentine, ako sa vám dnes spalo? Mali ste zas ten divný sen, čo ste mi spomínali?“ - Pozdravil ho riaditeľ knižnice Vung-Lee. Bol to nižší prešedivený chlap ázijského pôvodu, ktorý tu pracoval asi od vzniku tejto knižnice.

Lukas sa nikdy o neho nezaujímal, a ani nevedel nič o jeho minulosti, či koľko má rokov, aj keď to bol jeho nadriadený. Bol to pre neho iba starý Vung-Lee, šéf, nič viac. Lukas odvrátil zrak od knihy, ktorú mal takmer dočítanú.

„Dobre ráno.“ - odzdravil.

„Áno, presne ako hovoríte, zas som mal ten istý sen, pán Lee, no tento krát bol v ňom aj Andrej.“

„Andrej Makoviec? Ten Makoviec, o ktorom ste hovorili tie vaše nadsadené historky zo študentských čias?“

„Neboli nadsadené, bola to pravda.“ - bránil sa Lukas, aj keď bolo jasné, že mu Lee neveril.

„Čítali ste dnešné noviny?“ - opýtal sa Lee.

„Nie, viete, že ja si noviny nekupujem, niet tam čo čítať. Sú to len taľafatky zo sveta politiky, nič viac, a mňa tieto ich politické konšpirácie nezaujímajú, ja si radšej prečítam niečo z histórie, tam sa dozviem omnoho viac.“

„Písali tam zas o tých podivných postavách v mestských kanalizáciách, že ich tam pár svedkov videlo, ale nikto nevedel opísať, ako presne vyzerali.“

„To tak! Nemajú príbeh, tak si vymyslia netvora!“

A Lukas sa na to z chuti zasmial.

„Ale veď sa celkom podobajú na tie vaše postavy zo sna.“ - pripomenul mu riaditeľ.

„Nie, nie, tie moje postavy sú výplodom asi mojej mysle, je to len hlúpy sen! Hádám nechcete veriť aj vy týmto novinárskym táraninám, pán riaditeľ’???”

„Či verím, či nie, nechajte už na mňa, ja som vám len chcel pripomenúť, že nič nie je náhodné. Všetko má súvis so všetkým okolo nás, to si zapamätajte!“ - dodal Lee a pobral sa do svojej kancelárie bez toho, aby počkal na Lukasa názor.

Bol síce starý, ale veľmi sčítaný a názor Lukasa mu na múdrosti už nepridá. Netrvalo dlho a veľké dvere knižnice sa s vrzgotom otvorili. Lukas sa pozrel smerom na vchod a v nich stál Andrej. Bol to jeho rovesník s blond’avými vlasmi, prenikavým stálym úsmevom, a ešte prenikavejšími modrými očami. Budil dojem večne sa usmiateho flegmatika.

„Ahoj Lukas!“ - Zaznelo hlasno z Andrejových úst.

„Ahoj Andrej, ty nie si v práci? Nečakal som ťa tu.“ - povedal Lukas a postavil sa na zvítanie s priateľom od stola.

„Hm, práca? Čo to je?”

Nech pracujú tí, čo nemajú peniaze, a ja som jeden z tých, čo ich nikdy nemá, tak sa mi ani netreba snažiť, lebo moja peňaženka je stále prázdna, či robím, či nie!“ - a zasmial sa tak silno, že sa to ozývalo po celej prístupovej hale.

Pristúpili k sebe a zvláštnymi gestami rúk hore dole a doľava a doprava si nakoniec tie ruky stisli na privítanie, ako bolo ich zvykom.

„Starec, čítal si dnešné noviny?“ - opýtal sa Andrej.

„Čo máte všetci s tými novinami? Ja si noviny už aj zo zásady nekupujem! Inak mi hovoril direktor, že sa v meste fláka po kanáloch dvojica nejakých zvrhlíkov. Myslím, že noviny prehánajú ako vždy! A tebe sa divím, že takým kačiciam veríš!!!“- dodal Lukas a na to sa opäť s hlukom otvorili dvere knižnice.

„Dobrý deň, pán Hiro-Sihma, zas ste tu ako vždy, prvý! Ako to vlastne robíte?“ - zaznelo na privítanie s trochou irónie od Lukasa.

„Ahoj, Lukas, vidím, že si stále plný optimizmu a to je dobre. Ako si sa vysporiadal so správou o strážcoch? Verím, že tvoj priateľ Andrej ťa už o fakte informoval.“ Povedal pán Hiro-Sihma a ani sa pri vstupe neunúval položiť preukaz čitateľa na stôl Lukasovi. Lukas ho predsa dobre poznal, a aby si niečo zapisoval z jeho osobných údajov nepotreboval, lebo na toľko ho už poznal.

„Mimochodom, Lukas Valentine, volám sa Hiro-Sihma nie Hiroshima.“ - zdôraznil starec, keď prechádzal popri nich.

„Páni, ako mohol vedieť, že som ti povedal o správe? Čo je jasnovidec? A odkiaľ pozná moje meno?“ Neprestal sa diviť Andrej.

„Neviem, je to starý čudák, stále keď tu príde, ma niečím takým prekvapí, ja sa už nečudujem.